

බස් විමසුම

ගෝලීයකරණය හමුවේ වෙනස් විය යුතු සිංහල අක්ෂර රචාව

ආ

ආව යනු ජනකායගේ අදහස් ප්‍රකාශ කරන මාධ්‍යයයි. අක්ෂරවලින් සැදෙන්නේ වචනයකි. වචන සමුදයකින් සැකැසෙන්නේ භාෂාවකි. ඒ ඒ ජන කොට්ඨාසවලට අයත් භාෂා සැකැසී ඇත්තේද ඒ ආකාරයෙනි. ඒ අනුව අක්ෂර වදන් හා භාෂාව අතර ඇත්තේ ඒකමිතියකි. මේ අංගත්‍රය එකිනෙකට බැඳී පවත්නා නිසා අපි එයට භාෂාව යයි කියමු.

සිංහලය තවමත් වැඩෙන බසකි. ඒ සමගම භාෂාව පරිණාමයට පාත්‍රවන්නකි. අනුරපුර අවදියේ බසට වඩා පොළොන්නරු යුගයේ බස වෙනස් විය. ඒ අනුව කාල අවදි හේතුකොටගෙන බස ද වෙනස් වී අක්ෂර ද වෙනස් විය. සෙල්ලිපි අක්ෂර වර්තමානයේ දී අපි භාවිත නොකරමු. එදමෙද තුර භාෂාව

ආචාර්ය රංජිත් ඇල්. අබේවික්‍රම

වෙනස් වී ඇති ආකාරයෙන් එයට සමගාමීව සාපේක්ෂකව සාමාන්‍යතරව භාෂාව වඩාත් පහසුවෙන් හසුරුවීමට අක්ෂර රටාව ද වෙනස් වූ අයුරු පැහැදිලි සත්‍යයකි.

සමාජය සංකීර්ණවීමත් සමගම අක්ෂර භාවිතය වේගවත් විය යුතුය. එම වේගාත්මකභාවයට සරිලන, ඔරොත්තු දෙන අක්ෂර ද සැකැසිය යුතු ය. අද සෙල්ලිපි අක්ෂර රටාව භාවිතා කළ හැකි ද? ඒවා භාවිත කිරීමට අප පෙළඹුණොත් එය එක් අතකින් විහිළුවක් වන අතර තවත් පැත්තකින් ගෝලීයකරණය හමුවේ අපි අසරණ වෙමු. පසු බසින්නට ද සිදු වේ.

වේගයෙන් සිතන්නට යොමු වී ඇති අවදියක එයට සරිලන අයුරින් අපේ අක්ෂර ද සැකැසිය යුතු වීතා

යලින් සකු අධිසාලම් යුගයට අවකීර්ණවීමට උනන්දු වුවහොත් අපට ගෝලීයකරණයෙන් ජයගත නොහැකිය. ගෝලීයකරණය - පෘථිවිකරණය - ලෝකකරණය - ගුගෝලීයකරණය ආදී පර්යාය නම්වලින් හඳුන්වන මේ යුගය භාෂාව සම්බන්ධයෙන් ද භාෂාව සැකැසුණු අක්ෂර පිලිබඳවද අප උනන්දු විය යුතුය. එසේ උනන්දු විය යුතුයයි පවසන්නේ උච්චාරණය, ලේඛනය හා භාවිතයේ පහසුව සඳහා ය. මේ ක්‍රියා ලෝකකරණය හමුවේ හැඩගැසිය යුතු අතර එයට අනුරූප ද විය යුතු ය.

ගුරුකුල මතවාද

අප මෙහිදී සම්මතය යනුවෙන් හඳුන්වන්නේ ව්‍යාකරණය නොවේ.

විසරණය එකකි. සම්මතය හා සම්ප්‍රදාය තවත් අන්ත දෙකකි. විසරණය යනු භාෂාවක තිබිය යුතු තීර්යයි. 'අපි ගියෙමු', මම පාසලට යමි. හෝ යන්නෙමි. මෙහිදී දක්නට ලැබෙන්නේ තීර්යයි. එහෙත් සම්මතය තවත් එකකි. මෙහිදී එක් එක් භාෂා ගුරුකුලවලට තිකායයන්ට, යම් යම් භාෂා පඬිවරුන්ට අනුගතව අක්ෂර ලිවීමේදී පොදු සම්මතයෙන් තොරව ඒකපුද්ගල හෝ ගුරුකුල බද්ධව ලියන්නට පුරුදුව සිටිති. මෙයින් අසීරුතාවට පත්වන්නේ භාෂාව හසුරුවන අයයි.

සම්මතයට සම්ප්‍රදායයක් ද ඇගනී. එම භාෂා සම්ප්‍රදායද පොදු සම්මුතියක් බවට පරිවර්තනය කර ගත යුතුය. සම්මතය හා සම්ප්‍රදාය ද පටලවා නොගත යුතුය.

හෙළ හවුල එක් සම්ප්‍රදායකට වදන් ලියන අතර විද්‍යාලාංකාර සම්ප්‍රදායයක් ද ඇත.

එයට අමතරව විද්‍යාදාය සම්ප්‍ර-
දායයක්ද තිබේ. එසේත් නැත්නම්
තවත් භාෂාවේදියකුගේ සම්ප්‍රදායක්
ඇත. මේ තත්ත්වය අනුව අප පිළි-
ගත යුත්තේ කිනම් සම්මතය ද
යන්න ගැටලුවකි.

ප්‍රාකෘත ස්වරූපය

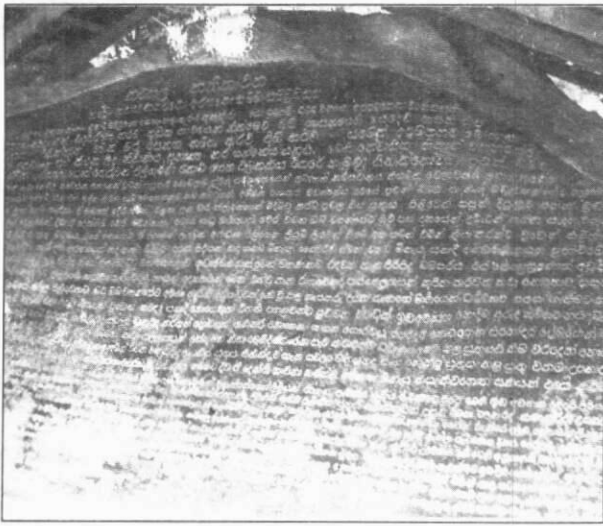
සිංහල අක්ෂර රටාව ඇරඹුණේ
ප්‍රාකෘත ස්වරූපයෙනි. බැඳි අක්ෂර
(අකුරු) හා අධියාලම් නොමැතිව
අදින මහක් ගත් සිංහල අක්ෂරය
වෙනස් වූයේ අනුකාරකයන්ගේ
ඕනෑ එපාකම් මත ය. අදින අක්ෂර
මාලාවකින් යුක්තව සිංහල භාෂාව
සැකැසී තිබුණේ සිංහල ජනයාට
අනුගතව ය. එහෙත් එයට පාලි හා
සකු ඇදුරන්ගේ බැඳි අක්ෂර සකු
අධියාලම් එක්වීමෙන් එය දූෂණය
විය, ගුණණය විය. එසේ දූෂණවීම
නිසා භාෂාවේ ගමන් මගට බාධක
සිදුවූවා යයි කිවොත් මැදහත් විචා-
රකයන් මගේ අදහසට එකඟ-
වෙනවාට කිසිදු සැකයක් නොමැත.

ආදිත මහක් ගත් සිංහල අක්ෂර
රටාව ග්‍රාමයයි සේ සලකා එයට
පරගැනී ලක්ෂණ එක්වීමෙන් සිංහ-

ලයකු සකු සිංහලයක් බවට
පෙරැළිණි. 'සකු අධියාලම්' හා
'මාප්පරාණ' අක්ෂර එක්වීමෙන්
ආර ප්‍රාකෘත ස්වරූපය මැකී මිශ්‍ර
ස්වරූපයක් ගැනීම අනුව ආදිතත්-
වයට හානි සිදුවිය.

මේ ප්‍රාකෘත ස්වරූපය පැරැණි
වූවක් නොවේ. එය පැරැණියයි කියා
ඉවත දැමිය යුත්තක් ද නොවේ. එය
අදටත් ගැලපෙන්නේ මුද්‍රණයේ
පහසුව සඳහා ය. ඒ සමගම ලේඛ-
නයට ද පහසු කරවන්නකි. අදහස්
ප්‍රකාශනය ඉතා වේගයෙන් සිදු
කැරෙන මෙබඳු සමයක අප මිශ්‍ර
අක්ෂර රටාවක් උපයෝගී කොට
ගැනීම වේගය අධිල කරන්නකි.
කිසිදු ආයාසයකින් තොරව අපට
අක්ෂර ලිවීමේ හැකියාව තිබියදී
අවිෂය වූ අත්තයකට යොමුවන්නේ
ඇයි?

ඉංග්‍රීසි භාෂාව ඉතා කඩිනමින්
ලෝක ව්‍යාප්ත භාෂාවක් බවට පරි-
වර්තනය වූයේ ඇයි? අක්ෂර 26
කින් සමන්විත ඉංග්‍රීසි හෝඩියේ
අක්ෂර කිසිදු ආයාසයකින් තොරව
අපට ලිවිය හැකිය. එහෙත් සිංහල
භාෂාවේ අක්ෂර හෝඩිය මිශ්‍ර හා

ශුද්ධ වශයෙන් 52,54 වශයෙන්
උගතුන් දක්වන අතර තවත් අය 60
දක්වා ද ගෙනයති. මෙබඳු තත්ත්ව-
යක් යටතේ භාෂාවේ අක්ෂර අතර
පවත්නේද ගැටලුවකි. එබැවින්
මේවා අප දුර්දිග නොගොස් තිරා-
කරණය කරගත යුතු අදියරකට
සේන්ද්‍ර වී ඇත. වාද විවාද, හැල
හැප්පිලි අවශ්‍ය නොවේ. මේ සඳහා
අක්ෂරවලට, ඒ අක්ෂරවලින් සමු-
පේන වදන්වලට පොදු සම්මතයක්
තිබිය යුතුයයි පවසන්නේ ද ඒ නිසා
ය.

ලම්බලින් බැහැරව ආදිත මගක
පිහිටා පොදු සම්මතයකට අනුග-
තව අක්ෂර වැහැරීමට ඇති පහසු-
තාව මැනවින් පෙනේ. මෙය ජන-
සන්තිවේදන ක්‍රමෝපායයන්ට ද
අනියය අනුබලයකි.

මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ නිවන් මුහු-
ණුවර හා බමුණු දිට්ටිය නමැති
ග්‍රන්ථයෙක්ද, සම්ප්‍රදාය හා විචාරය
නමැති ග්‍රන්ථයෙක්ද අත්හදා බලන
ලද මේ අක්ෂර ක්‍රමය ඔහුගේ බව-
තරණය නමැති තවකතාවෙන් පරි-
පාකයට පත් කෙළේ ය. පහත සඳ-
හන් මේ ජේදය එයට හොඳම නිද-
සුනකි.

අත්හදා බැලීමක්

පැරැණි ප්‍රාකෘත ස්වරූපය අදටත්
ඉතා උචිතයයි පෙන්වාදුන්නේ මාර්-
ටින් වික්‍රමසිංහය. ඔහු 'නිවන් මුහු-
ණුවර හා බමුණු දිට්ටිය' නමැති
ග්‍රන්ථයේ වෝහාර දේශනා වෙනස්-
විය යුතුය යන රචනාවෙහි, 'සම්-
ප්‍රදාය හා විචාරය' නමැති ග්‍රන්ථයේ
'ජනතා සාහිත්‍යය' නමැති 6 වැනි
ලිපියෙහි මේ සම්බන්ධයෙන් අත්-
හදා බැලීමක් සිදුකොට ඇත.

විද්දියාව, දර්සනය, සාහිත්‍යය,
දනවාදය, වසිදික, ජයික, ගිරික,
සත්තිය, ඉරුග්වේදය, බිරහම,
බවුද්ද, වේතනාව, සද්දව, සාදරණ,
දුස්ථකම්, බාවනා, අබ්දර්මය, දම්ම-
පදය, ගාතා දර්ම, විද්දියාඥයෝ,
බාසාව, දර්ම තාවිය යන වදන් එයට
සාධකයෝය.

මේ යටකී වදන් ප්‍රාකෘත ස්වරූ-
පයෙන් අප භාවිත කරන්නේ නම්
කොතරම් සරල බවක් මෙන්ම
ලෝකකරණය යන ගමනේදී අපට
ලේඛනයට පහසුවන්නේද යන්න
පැහැදිලිව පෙනෙන ලක්ෂණයකි.
මිශ්‍ර භාවයෙන් තොර සකු අධියා-

මේ පුත්තිය වේතනාව වඩන්නට
අනුබල දෙන ගැදි පැදි දහම් වීත්තා
හැම උසස් ආගමක ඇත. බුදුද-
හමෙහි දම්මපද, තේරි තෙර ගාතා,
ජාතක පෙළ ජාතක කතා සුත්ත
නිපාතය, සංයුත් සඟීය, අංගුත්තර
නිකාය, ආදියෙහි පුත්තිය වේතනාව
වඩන උසස් ගැදි පැදි දහම් ඇත.
අබ්දර්මය පුත්තිය වේතනාව වන-
සන නර්ක වාදයකි. කවර ආගමක
වුවද හරය පුත්තිය වේතනාව වඩන
උත්තර දහමකි.

පහත් ආගම්, පුත්තිය වේතනාව
වඩන දහම්, තිරස්චිත විද්දියාවටත්,
ලාමක වස්තුන්ටත් ආරාධි කරයි.
උසස් ආගම් පුත්තිය වේතනාව
උදෙසා උත්තර මාතව දර්මයන්,
සවුන්දර්ම විඥනය ගුණ ආත්ම දර්-
මයන් පිළිම සිත්තම් ආදි කලා නිර්-
මාණද වාහකයන් කොට ගනියි.
(231 පිටුව)

යට සඳහන් ජේදය කොතරම්
ආදිත මහක් ගත්තේද? එහි මිශ්‍ර
සිංහලයක් නොමැත. ගැබ්වී ඇත්තේ
ප්‍රාකෘත ස්වරූපයයි.

නූතන සිංහල අක්ෂර මාලාව

අ	ආ	ඇ	ඈ	ඉ	ඊ
උ	ඌ	ඍ	ඎ	ඏ	ඐ
එ	ඒ	ඓ	ඔ	ඕ	ඖ
඗	඘	඙	ක	ඛ	ඛ
ඝ	ඞ	ඟ	ච	ඡ	ඣ
ඤ	ඦ	ට	ඨ	ඩ	ඪ
ණ	ඬ	ත	ඣ	ච	ඡ
ඣ	ඤ	ඦ	ට	ඨ	ඩ
ඪ	ණ	ඬ	ත	ඣ	ච
ඡ	ඣ	ච	ඡ	ඣ	ච
ඡ	ඣ	ච	ඡ	ඣ	ච

ප්‍රාකෘත ස්වරූපය යනු අපේ ආදිත සිංහලයයි. බසෙහි ගැබ්වී ඇති අදිතත්වය නිසා අපට ගැටලු මතු නොවේ. අදට ඔබින්තේද මේ ක්‍රමය නොවේද?

මිශ්‍ර සිංහල ගැටලුව

පොදු සම්මතයකට නොමැතිව අප මිශ්‍ර සිංහල භාවිතා කිරීමට යාමේදී අපි බොහෝවිට ගැටලු-වටලුව මුහුණපාන්නෙමු. මෙයට එක් නිදසුනක් වශයෙන් 'සාහිත්‍යය' යන වදන ගෙන හැරවීම. මේ 'සාහිත්‍යය' යන වදනට සකු අධ්‍යාලම් සහිතව අක්ෂර පහකි. මෙහි ඊතිය දැනගෙන ලියන අය ඇත්තේ අල්ප වශයෙනි. ඊතිය නොදැන ලියන අය බහුලය. බොහෝ ය.

'සාහිත්‍යය' යන වදන නාම රූපයකි. එම නාමරූපයකදී අපි අගට 'ය' අක්ෂරය යොදමු. එහෙත් සංකල්ප රූපයකදී 'සාහිත්‍ය' යනුවෙන් ලියනවා විනා අගට 'ය' අක්ෂරය යොදනු නොලැබේ. මේ ඊතිය දැනගෙන ලියන්නේ අප අතරින් කියෙත් කී දෙනාද? සාහිත්‍යය විෂය, සාහිත්‍ය උලෙළ, සාහිත්‍ය විචාරය, සාහිත්‍ය විමසුම, සාහිත්‍ය විමර්ශනය, සාහිත්‍ය ගවේෂණය මෙබඳු තැන්වලදී අපි 'ය' අක්ෂරය නොයදමු. මේ මිශ්‍ර සිංහලය නිසා බොහෝ දෙනෙකුට ගැටලුවක් වන්නට බැරි නැත. ඒ නිසා මේ ගැටලුව නිරාකරණය කරගත හැක්කේ ප්‍රාකෘත ස්වරූපයෙනි. ඒ අර මාර්ගීන් වික්‍රමසිංහ සඳහන් කරන්නාක් සේ සාහිත්‍යය යනුවෙන් ලේඛනයට හුරුවීමයි. මෙය නාම රූපයටද සංකල්ප රූපයටද පොදුවූවකි. එබැවින් අපට තීරවුල්වත්, ගැටලුවකින් තොරවත් ආදිත ලෙසත් මගහැරිය හැකිය. ගෝලීයකරණ ලොවට මෙය කොතරම් අනුබලයක්ද?

තවද කෘෂර යන වදන සමහරු ලියන අතර තවත් කොටසක් කූර ලෙස ද ලියති. මේ ක්‍රම දෙකම නිවැරදියයි උගතුන් තර්ක කරති. එහෙත් අප යොදගත යුත්තේ කුමන වදනද? මේ දෙකටම නොමැති කුරු යන ප්‍රාකෘත ස්වරූපය අපට කොතරම් සහනයක් ගෙන දුන්නේද?

විද්‍යුතය, අභ්‍යුදය, ව්‍යුහය යන

වදන් බොහෝ අය ලියන්නේ වැරදි සහගතවය. මේ සකු අධ්‍යාලම් බැහැර කොට අප ස්වාධීන මගකට නැඹුරුවන්නේ නම් එය ලිවිය යුත්තේ විද්යුතය, විද්යුත් මාද්දිය, අභ්යුදය, ව්යුහය යන අයුරිනි. සමහරවිට අපේ පරිගණක යන්ත්‍රවල මේ විද්‍යුත් යන වදන නොමැති බව පෙනේ. ඒ නිසා විද්යුත් යන වදන ඒ වෙනුවට භාවිත කැරේ. ආදේශ කැරේ. මෙය අප ගෝලීයකරණ රටාවට නැඹුරුවීමක් නොවේද?

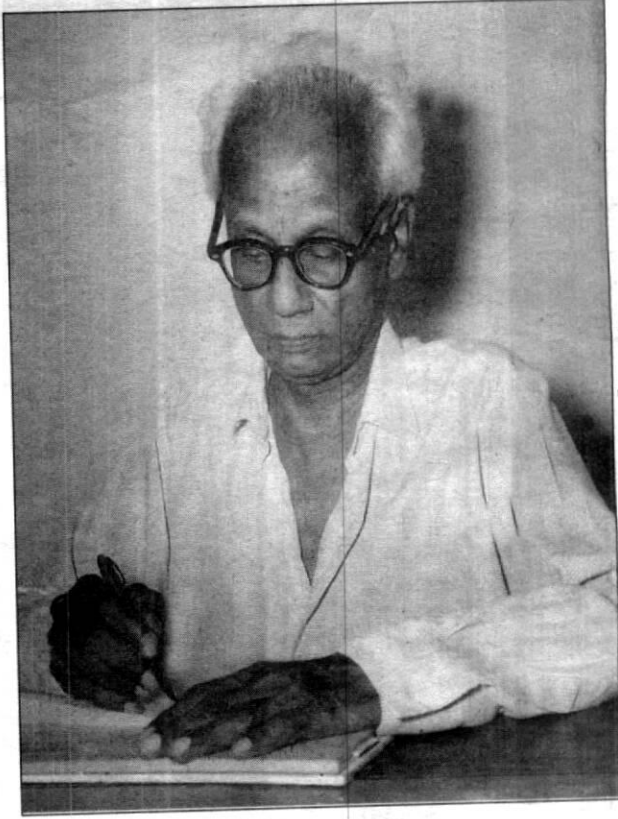
ජෛන, දෛනික, වෛදික, ශෛලීය, වෛකල්පිත, චෛරය, නෛසර්ගික යන වදන් ලිවීමේදී අපේ බොහෝ සිසුන් ජෛ(සි)න, දෛ(සි)නික, වෛ(සි)දික, ශෛ(සි)ලීය, වෛ(සි)කල්පිත, වෛ(සි)රය, නෛ(සි)සර්ගික වශයෙන් 'සි' අක්ෂරය හෙවත් ප්‍රත්‍යයක් යොදති. 'ෛ' මෙසේ කොමිනු ('ෛ' දෙකත් යොදන්නේ නම් 'සි' ප්‍රත්‍යයක් (ප්‍රත්තියක්) අවශ්‍ය නොවේ. මේ ගැටලුව නිරාකරණය කරන්නකි. ප්‍රාකෘත ස්වරූපයෙන් ලිවීම. තවද ඓතිහාසික යන වදනම කොමිනු දෙකක් ලියා ඓතිහාසික යනුවෙන්ද ලියන අවස්ථා අපි දක ඇත්තාමු. මෙයද ගැටලුවක් හෙයින් අසිතිහාසික වශයෙන් ලිවීමේ වරදක් ඇද්ද?

ජසිත, දසිනික, වසිදික, සසිලීය,

'සාහිත්‍යය' යන වදන නාම රූපයකි. එම නාමරූපයකදී අපි අගට 'ය' අක්ෂරය යොදමු. එහෙත් සංකල්ප රූපයකදී 'සාහිත්‍ය' යනුවෙන් ලියනවා විනා අගට 'ය' අක්ෂරය යොදනු නොලැබේ.

වසිකල්පිත, වසිරය, තසිසර්ගික යන වදන් අපට මේ ප්‍රාකෘත ස්වරූපයෙන් ඉතා පහසුවෙන් ලිවිය හැකි අතර අක්ෂර ගණන ද අවම කර ගත හැකිය.

'වෛත්‍ය' යන වදන ලිවීමේදී ද මේ ගැටලුවට අපි මුහුණපාන්නෙමු. සමහරු වෛ(සි)ත්‍ය යනුවෙන්ද, තවත් සමහරෙක් වෛත්‍ය(ය) ලෙසද ලියති. මෙයද අපට නිරාක-

රණය කරගත හැකිකේ වසිත්තිය යනුවෙන් ලිවීමෙනි. කවුතුක, කවුතුකාගාරය, කවුසල්ලීය, සවුත්දරයය, බවුනික, විවහාරය, විවහාරික, වසිතසික එසේ සරලව ලිවිය හැකි වදන්ය. මෙය පරිගණකයටද පහසුව ගෙන දෙන්නකි.

සකු අධ්‍යාලම්

භාෂාව වෙනස්විය යුතු වෙනස් කළයුතුව තිබියදී පොදු සම්ම-

ධර්මතා මත පිහිටිය. එහෙත් අපට අනුගත අක්ෂර රටාවක් සකස්කර ගැනීම අසීරු කරුණක් නොවේ.

වරදක් ද? යනුවෙන් ලියූ නැත වැරදි වහරයයි සමහරු කියති. එය වරදක් ද? යනුවෙන් නිවැරදි විය යුතුයයි ඔවුහු පෙන්වා දෙති. අනෙක් වචන ලියූ නැත එය වැරදියයි කියා අනෙක් යනුවෙන් ලියන්නට තරම් අප උත්සුක වන්නේ ඇයි? සභාසිකවත්තේ ඇයි? මෙය සම්ප්‍රදයයක් ද, නීතියක් ද? ඊතියක් ද? එසේත් නැත්නම් පුද්ගල නියමයක්ද යන්න අපට තේරුම් - බෙරුම් කර දිය යුතුය. වේගාන්මක ලොවක අනෙක් යනුවෙන් ලිවීමද එසේ නැත්නම් අනෙක් යනුවෙන් ලිවීමද පහසුවන්නේ මගේ කල්පනාවේ හැටියට නම් අනෙක් යන වදන හැම අංශයකටම පහසුව ගෙන දෙන්නක් බවයි.

බැදි අකුරු ලිවීම

තවද මූර්තර 'ණ' හෝ 'ණ' පෙරට 'ධ' අක්ෂරය යෙදිය යුතුයයි සම්මතයකි. එහෙත් සමහරු කණ්-ධායම මණ්ඩලය, මාණ්ඩලික, මණ්ඩපය, වණ්ඩියා, වණ්ඩියන වදන් ලිවීමේදී 'අල් අකුරු නොමැතිව 'බැද' ලිවිය යුතු යයි දක්වති. කණ්-ධායම, මණ්ඩලය, මාණ්ඩලික, මණ්ඩපය, වණ්ඩියා වණ්ඩියන යනුවෙන් අකුරු බැද හෙවත් බැදි අකුරු ලිවිය යුතුයයි දක්වති.

තයකට නැඹුරුවිය යුතු හෙයින් තවමත් ගනානුගතිකත්වයෙන් මිදීමට අසීරු මානසිකත්වයක් අපට ඇති බව පෙනේ. සකු අධ්‍යාලම් කරට ගත් අය අතින් මිශ්‍ර සිංහල සම්ප්‍රදය සිදු-බිදු දැමීමට සහායක් ලැබේයයි සිතන්නට නොහැකිය. එහෙත් වෙනස් වන සමාජ රටාවේ ඒ දිසාවට නැඹුරුවීමට සිදුවේ. භාෂාව වෙනස්වන්නේ පරිණාම

බැඳි අකුරු සම්ප්‍රදය තැත්තම් පිළිවෙත පැන නැගුණේ සකු සම්ප්‍රදයෙනි. පරගැති මතසක් ඇති අය තවදුරටත් එය කරගත ගත්තවා විනා අදිත මතයක් ඇති අය සුපුරුදු ලෙස මණ්ඩපය, මණ්ඩලය, වණ්ඩියා, වණ්ඩ, කණ්ඩායම, මාණ්ඩලික වශයෙන් ලියනු ලැබේ. අපේ මතස තැබුරු වී ඇත්තේ ද එලෙසිනි.

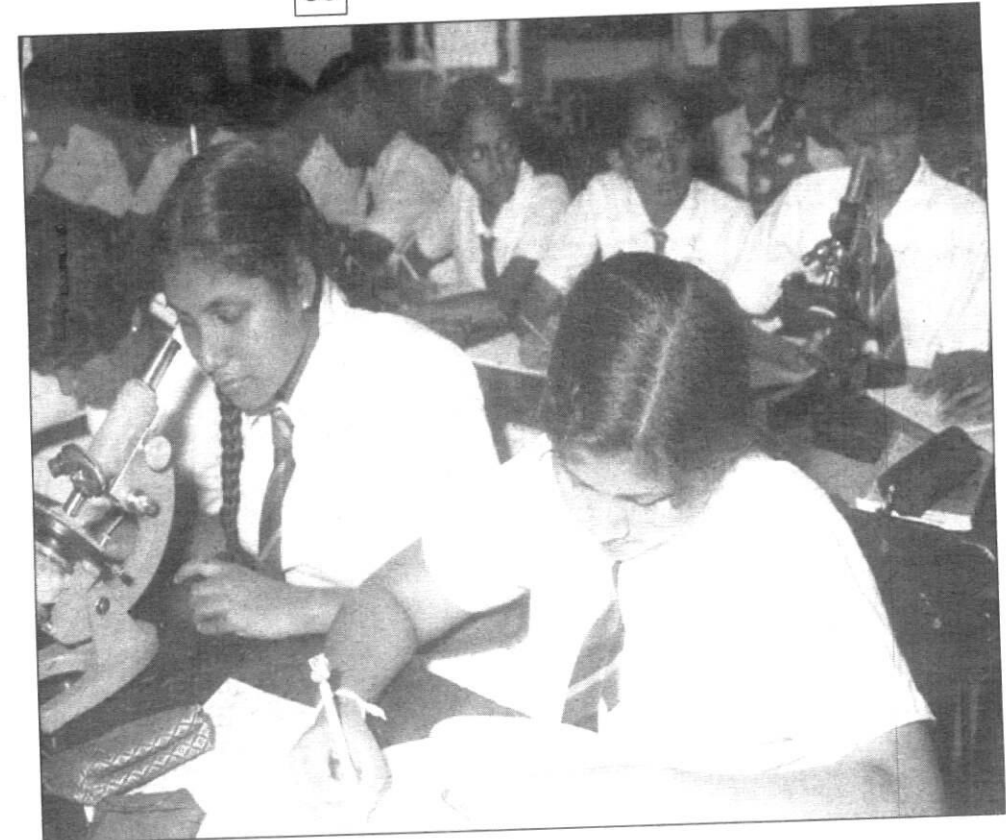
ශ්‍රී ලංකා ජාතික ග්‍රන්ථ සංවර්ධන මණ්ඩලය මගින් 'සිංහලයේ අක්ෂර වින්‍යාසය' යනුවෙන් අක්ෂර හසුරුවීමට අත්පොතක් සකස්කොට නිබ්ම ප්‍රශස්ත කරුණකි. එහිදී ඇතැම් තැන් පොදු සම්මතයක් නොමැතිව යොදා ඇති බව පෙනේ. එයට නිදසුන් වශයෙන් කන්තාඩිය යන වදන යෙදී ඇත්තේ මෙලෙසිනි. එහෙත් තවත් අය කණ්ණාඩිය ලෙසද තවත් සමහරු කණ්ණාඩිය යනුවෙන්ද දක්වති. මේ තැන් පැහැදිලිකොට පොදු එකඟතාවකට එළඹුණා නම් හොඳයයි සිතමි. එය අප වැනි සුහුදුන් අයට පහසු කරන්නකි.

තවද එහි කතිටු හා කතිෂ්ට යන වදනට දත්තප 'ත' යන්න යොදා ඇත. 'කතිටු' යන්නට දත්තප 'ත' අක්ෂරය තිවැරැදිවුවද කතිෂ්ට යන්නට 'ති' දත්තප යෙදීම වැරැදියයි ඇතැමුන්ගේ මතයයි. මෙතැනට යෙදිය යුත්තේ මූර්තප 'ණි' යන්න යයි කියති.

එහි තවදුරටත් අල්පේශාබ්‍ය ලෙස 12 වැනි පිටුවේ සඳහන් වේ. මෙය අල්පේශාබ්‍ය ලෙස සම්භාව්‍ය ග්‍රන්ථවල සඳහන් වේ. මේවා ශතද අපට පොදු සම්මතයක් ඇති කර ගත යුතු ය.

ඉංග්‍රීසි බසේ එක් වදනක අක්ෂරයක් අතහැර ලියුවොත් ඉංග්‍රීසි බස මැරුවාය යන වෝදනාවට ලක්වේ. බඳුන්වේ. එහෙත් සිංහලයට මෙබඳු තත්ත්වයක් තැත්තේ ඇයි? **Commitee** (කොමිටි) කම්ටුව යන අර්ථයේ ඇති වදන අප එලෙසම ලිවිය යුතුය. එහිදී(m) අක්ෂරයක් හෝ (e)අක්ෂරයක් බැහැරකොට ලිවිය නොහැකිය. ඒ අර සම්මතය නිසා ය.

එමෙන්ම ඉංග්‍රීසි බසේ **Son** (පුතා)**Sun** සූර්යයා තැත්තම් ගිරු ලෙස එකම උච්චාරණයක යෙදේ. එහෙත් අප අක්ෂරය අනුව අර්ථය

දකිනි. **Sight** (දර්ශනය) **Site** (ගෙපල) එබඳුම සමාන උච්චාරණය ඇති පද දෙකකි. මෙයද අප ඉංග්‍රීසි බසේදී තෝරා බේරා ගෙන ලිවිය යුතුය. සිංහලට මෙවන් සැලකිල්ලක් තැත්තේ ඇයි?

සිංහල භාෂාවේද මෙබඳුම සමානකම් දක්වන වදන් සමුදායකි. ඒවායින් කිහිපයක් මෙසේ ය. පැල-පැල, මල-මල, තන-තණ, දළ-දල, තල-තල, පල-පල, දන-දණ අර

edg(තොල්පේ) මෙහිදී ඉංග්‍රීසි බසේ මේ යටකි වචනවල වරහන් හී පිහිටි අක්ෂරය නිගඩ වේ.**Silent**එහෙත් ඉංග්‍රීසි බසේ අර සම්මතය (පොදු) නිසා අපි ලියන්නට පුරුදුවී සිටිමු. එහෙත් සිංහල බස කෙරෙහි මේ පුරුද්ද තැත්තේ ඇයි?

ලේඛනය තීරවුල්වීම
අදට අනුගත අක්ෂර මාලාවක්

සිංහල භාෂාවේද මෙබඳුම සමානකම් දක්වන වදන් සමුදායකි. ඒවායින් කිහිපයක් මෙසේ ය. පැළ-පැල, මල-මල, තන-තණ, දළ-දල, හළ-හල, පල-පළ, දන-දණ අර ඉංග්‍රීසි බසේ ශබ්ද උච්චාරණය එකසේ වුවද අර්ථය තෝරා බේරා ගැනීමට මූර්තප හා දන්තප යන භාෂා ප්‍රයෝගය මෙහිදී යොදා ගනු ලැබේ.

ඉංග්‍රීසි බසේ ශබ්ද උච්චාරණය එකසේ වුවද අර්ථය තෝරා බේරා ගැනීමට මූර්තප හා දන්තප යන භාෂා ප්‍රයෝගය මෙහිදී යොදා ගනු ලැබේ. මේවා කෙරෙහිද නොසලකා හරින අය අද බොහෝ ය. **Duolog(e)** (ධයලොග්) **Duodecim(o)** (ඩියුඩෙසිම්) **Debul(t)** (ඩෙබ්ලු) **(K)nowl-**

සැකැසීමේදී අප නිහතමානීව පොදු සම්මතයක් ඇති කර ගත යුතු ය. එක් එක් නීති-රීති-සම්ප්‍රදායයන්-සම්මත ගෙන හැර දක්වන්නේ අල්ප විද්වත් පිරිසකි. එහෙත් එය පරිහරණය, පරිශීලනය කරන්නේ බහුතරයයි. ඒ අනුව පොදු ජනකායට උච්චාරණයේ පහසු ලේඛනයේ දී තීරවුල් පොදු අක්ෂරවලින් උපයුක්ත වූ

වදන් සැකැසිය යුතු ය. එසේ නොවූවහොත් සිංහලය වැනි වැඩෙන බසක් මගත් අසිරුනාවට පත්වීමද නොවැළැක්විය හැකි කරුණකි.

ඉංග්‍රීසි බසේ **aunt** (ආන්ටි) තැන්ද හඟවන පදය, වැඩිමහලු අය හඟවන පොදු පදය වී ඇත්තේ **auntie** ය. එහෙත් සිංහල බසේ මේ සඳහා විවිධ අර්ථදැයි පද ඇත. තැන්ද, මම්මා, ලොකු අම්මා යන පද ඒ සඳහා භාවිත කැරේ. එහෙත් අද බොහෝවිට අපට අසන්නට ලැබෙන්නේ **antis** නුවෙහි. ඇත්ටි යනු මැඩිමය. මර්දනය කිරීමය. **uncle** යන ඉංග්‍රීසි පොදු වදනට සිංහලයේ මාමා, බාප්පා, ලොකු තාත්තා යනුවෙන් වෙනස් පද අවස්ථාවෝචිතව වහරනු ලැබේ. ඉංග්‍රීසියට වඩා සිංහලය වැඩෙන බසක් යනුවෙන් නිදසුන් සහිතව සඳහන් කෙළේ එබැවිනි.

මෙබඳු පෝෂිත බසකට තවම පොදු සම්මතයක් නොමැතිවීම දැඩි ඌනතාවකි. වියතුන්ගේ හා උගතුන්ගේ භාෂා අත්තුක්කංසනය හා පරවහම්ගනය පිටු දැක අර මාර්ථවත් විකුමසිංහ සඳහන් කළාක් මෙන් ප්‍රාකෘත අක්ෂර ස්වරූපයට අප ගියොත් තරකද? ඒ අක්ෂර ගෝචර කර ගනු ලැබුව හොත් ගෝලීයකරණ සමාජ රටාවකදී අපට අත්වන වාසි සමුදායකි. ගෝලීයකරණය ජයගත හැක්කේ ද එවිට ය. □